

Mijn eerste reis door Fred van Bergen

Het was najaar 1967 toen ik ging inrouleren aan boord van de mijnenveger Hr. Ms. Steenwijk (M804 foto). Net 17 jaar en nog geen marine ervaring.

Na te zijn ingeslingerd en ingedeeld in mijnen bestrijding flottielje 1 gingen we actief vegen op de ET route en Duitse Bocht (Veegoperatie "Minion" ?) Ik begreep nog niet zoveel van het

tuig uitzetten en binnenhalen maar dat werd me in harde taal bijgebracht. Ik had het snel door, zelfs het bier drinken, gezeten aan de bakstafel tussen in mijn ogen stokoude eerste klas matrozen die ik niet bij kon houden met drinken ontsproot bij mij een snood plan. Op een onbewaakt ogenblik ruilde ik mijn volle flessen bier om voor lege en maande de oude matrozen dat ze een beetje door moesten drinken.

Ik steeg in hun achting, dat hadden ze niet gedacht van zo een jonge gast. Na een paar dagen vegen kwam het weekend er aan en zouden het eiland Borkum aan doen. We meerden aan in de Oude Haven waar tegenwoordig de veerboten komen en gaan. Ik hoorde de oude matrozen praten over stappen en ik vroeg of ik mee kon, dat was geen probleem. Tijdens het passeren van de kaartenkamer zag ik een postzak liggen, arresteerde deze en frommelde hem onder mijn baaienhemd je weet nooit of die nog van pas kwam.

We zouden het treintje nemen van de haven naar het dorp Borkum maar we hadden geen kaartje dus dan maar zonder. Tijdens de kaartjescontrole werd het een probleem totdat ik de controleur vertelde dat wij van het Duitse Ministerie van Defensie vrij vervoer hadden.

De controleur maakte zijn excuus en vervolgde zijn weg.

Aangekomen in het stadje werd de eerste de beste "kneipe" aan gedaan om de kelen te smeren. De postzak zat in de weg en werd onder het baaienhemd vandaan gehaald, de oude matrozen keken verbaasd en vroegen wat ik ermee moest.

Ik zei 'mannen we gaan bierglazen verzamelen om te gebruiken aan boord'.

De kelken waren al meerdere keren gevuld en de remmingen waren verdwenen.

De postzak werd in elke kroeg gevuld en werd voorzichtig behandeld totdat we bij een bierkeldertje een trapje af moesten van 5 of 6 treden.

Ik lazerde van het trappetje af en je raad het al, bovenop de postzak, een hoop gerinkel, het hele kommaliewant aan gruzelementen. We hebben er hard om moeten lachen.

Nog een paar gele rakkers naar binnen gekiept en de terugreis begonnen.

Het treintje reed niet meer op dit late tijdstip dus het werd jalan jalan van 7 km.

De oude matrozen zeiden dat ik wat wankel op mijn kakken stond waarop ik antwoordde dat de zeegang nog in mijn benen zat.

Groetjes, Fred van Bergen